RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 55.357/1
van 13 maart 2014

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende toekenning van compensatie aan verschillende actoren en aan gemeenten voor milieugerelateerde taken, uitgevoerd door doelgroepwerknemers’

Op 11 februari 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende toekenning van compensatie aan verschillende actoren en aan gemeenten voor milieugerelateerde taken, uitgevoerd door doelgroepwerknemers’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 6 maart 2014. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 13 maart 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering regelt de toekenning van een compensatie aan verschillende actoren en aan gemeenten voor milieugerelateerde taken die worden uitgevoerd door doelgroepwerknemers.

De ontworpen regeling komt in de plaats van de regeling die is opgenomen in het besluit van de Vlaamse Regering van 24 oktober 2003 ‘houdende toekenning van een subsidie aan uiteenlopende actoren voor het natuur-, bos- en groenbeheer via, groene, duurzame jobs toegankelijk voor doelgroepwerknemers’, dat wordt opgeheven (artikel 11 van het ontwerp).

3. Rechtsgrond voor het ontwerp wordt geboden door artikel 13, §§ 1 en 2, van het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ en artikel 15, eerste lid, 2°, van het decreet van 23 december 2011 ‘betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen’, waaraan wordt gerefereerd in het eerste en het tweede lid van de aanhef van het ontwerp, alsook door artikel 41*bis*, § 2, van het bosdecreet van 13 juni 1990, dit laatste meer bepaald voor de subsidiëring van bosgroepen voor het uitvoeren van werkzaamheden zoals omschreven in het ontwerp.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

4. Rekening houdend met wat hiervoor is opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond voor het ontwerp, dient vooraan in de aanhef een nieuw lid te worden opgenomen waarin wordt verwezen naar artikel 41*bis*, § 2, van het bosdecreet van 13 juli 1990.

5. Gelet op de wijziging van artikel 84, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, bij de wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’, moet in het huidige zesde lid van de aanhef worden verwezen naar 2° van die bepaling in plaats van naar 1° ervan.

6. De overwegingen opgenomen in het zevende tot het tiende lid van de aanhef zijn niet noodzakelijk voor de leesbaarheid van het ontwerp en dienen te worden weggelaten.

Artikel 10

7. Artikel 10, 1° en 2°, van het ontwerp parafraseert artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’.

Het overnemen, het parafraseren of het bevestigen in een lagere regeling van bepalingen van een hogere regeling dient te worden vermeden. Niet alleen is een dergelijke werkwijze op het normatieve vlak overbodig aangezien ze geen nieuwe norm tot stand brengt, maar bovendien kan ze tot verwarring leiden over de precieze aard van het in de lagere regeling opgenomen voorschrift en kan ze er inzonderheid aanleiding toe zijn dat later uit het oog wordt verloren dat alleen de hogere regelgever dat voorschrift kan wijzigen. Ook kan die werkwijze verwarring doen ontstaan over het ogenblik van inwerkingtreding van het betreffende voorschrift.

Enkel wanneer zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid of een goed begrip van de ontworpen regeling of omwille van de rechtszekerheid, kan het overnemen van bepalingen van een hogere regeling worden gebillijkt, in welk geval de aard van de bepalingen die worden overgenomen dient te worden aangegeven (“overeenkomstig …”). Als artikel 10, 1° en 2°, van het ontwerp wordt behouden en in die zin wordt geherformuleerd, dient in artikel 10 ook melding te worden gemaakt van het geval bedoeld in artikel 13, eerste lid, 3°, van de wet van 16 mei 2003.

Artikel 13

8. Artikel 13 van het ontwerp bepaalt dat het te nemen besluit uitwerking heeft met ingang van 1 januari 2014 en buiten werking treedt op 31 december 2023.

Het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten is slechts onder bepaalde voorwaarden geoorloofd. Dat is het geval indien er voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling die, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen toekent of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

Enkel indien de retroactiviteit van de ontworpen regeling valt in te passen in één van de opgesomde gevallen, kan deze als toelaatbaar worden beschouwd.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Wim GEURTS Marnix VAN DAMME